

Cigaretten och den rynkade pannan

Det går en tid och sen är jag tillbaka igen. Jag vill ha det vardagsnära och det föga upphetsande. Beskrivet med lätt penna. Utan pekpinnar. Utan dömande. Vad som än sker så sker det i den verklighet i vilken vi lever. Ett mord. Ett inköp. En omfamning.

Fransmännen är bäst.

Där sitter de på ett skumt omslag med cigarett och rynkad panna. Det här är inget att skratta åt. Men det är. Jag har en moralisk skyldighet att nedteckna. För samtid och för efterlevande. Det är min uppgift och jag har sett igenom allting. Spelet. Drifterna. Systemet.

Vi är alla djur med mänskliga drag. Mer eller mindre utmejslade och kulturen knäcker många av oss. Den vilseleder och får oss dit vi annars inte skulle gå. Det odlade är det konstlade eller det vi tvingats förhålla oss till. Vi har våra ramar och går vi utanför uppfattas vi av andra.

Vad gör människan när pesten slår till och när en stad isoleras från omvärlden? Hur hittar hon kryphål? Hur räddar hon sitt skinn? Hur kämpar hon eller hur ger hon upp?

Hon hyllas inte. Hon förkastas inte. Hon porträtteras och hon ritas av. Som ett tillfälligt skeende i den tid i vilken hon lever. Av fransmannen med cigarett och rynkad panna. Det är honom och hans verklighet jag vill ta till mig.

Hur moraliserar människan över ett mord begånget mot en fru otrogen med en annan man. Man diskuterar på barer och man förstår. Mordet på mannen. Men inte det på kvinnan. Hon skulle sparas. Varför får vi inte reda på.

Den kvinnliga författaren lägger inga värderingar. Hon redogör för handlingar. Lika statistiskt vanliga i vårt samhälle som att det ibland regnar på våren.

Men hon gör det med cigarett och med rynkad panna. Det är först då jag förstår. Att det är allvar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren JB Matanza med Poeter.se id #5618 innehar upphovsrätten